

JAK SE ŽIJE PŘEDMĚŘICKÝM SKŘÍTKŮM A VÍLÁM

**Obecní knihovna Předměřice nad Labem
Duben 2011**

Právě otevíráte sborník dětských literárních a výtvarných prací, jehož vznik inspirovala výstava loutek pohádkových postaviček, skřítků a strašidýlek paní Vítězslavy Klimtové, malířky a spisovatelky, autorky populárních a mezi dětmi oblíbených *Lexikonů ohrožených druhů strašidel*. Výstavu s názvem *Potulná pohádková země* organizačně připravila a zajišťuje Knihovna města Hradce Králové, a to v rámci grantového projektu Klubu dětských knihoven SKIP. Putovní výstava loutek malířky a spisovatelky Vítězslavy Klimtové je vytvořená na základě ilustrací z jejích dětských knížek.

Protože strašidýlka, skřítki a víly pobývají na nejružnějších místech a mají mnoho podob, vyzvali jsme dětské čtenáře naší knihovny, aby zjistili, zda se vyskytují i u nás v Předměřicích nad Labem. A věříte, že i u nás skřítky máme? Jestli nevěříte, dejte se do čtení následujících stránek. Dozvíte se, jak vypadají, v kterých místech se vyskytují, zda člověku škodí, nebo mu pomáhají, jestli se s nimi můžete setkat, nebo jestli se raději lidem vyhýbají. Starší čtenáři, žáci 2. stupně, skřítky popsali. Mladší čtenáři, žáci 1. stupně, nakreslili podle popisů jejich podobu. Podle vzniklých obrázků zase jiní čtenáři popsali a charakterizovali skřítku či strašidýlko, jehož výtvarná podoba je zaujala.

Přejeme hezké chvíle nad stránkami našeho sborníčku a šťastnou cestu do míst, kde se vám možná podaří některého skřítku i zahlédnout, ať už je to v korunách stromů, v parku nebo na procházce podél řeky Labe.

Tento sborníček předměřických skřítků a víl je naším dárkem paní Klimtové za její krásné ilustrace, loutky a knížky.

Skřítek Rudla

Skřítek, kterého popisují, se jmenuje Rudla. Jeho krásné modré oči ladí s nazelenalou barvou pleti. Na hlavě nic nemá, je plešatý. Uši nemá ledajaké, jsou velké a špičaté. Je malý, měří asi jeden metr, ale síly má za dva. Na sobě nosí zelený kabátek přes hnědé šaty. To proto, aby pěkně splynul s okolím.

Bydlí v parku v Předměřicích nad Labem. Tady si najde nějaký strom, kde přespí. Nevadí mu, zda je to strom jehličnatý, nebo listnatý. Rád odtud straší lidi tak, aby na to hned tak nezapomněli. Nastraží na ně pasti a na zem nalije lepidlo. Když se někdo lekne a upadne, ještě na něj hází šišky.

Marek Švarz

Rudla

Jmenuje se Rudla. Je to malý, hnědý mužík. Má zelenou hlavu a modře zářící dvě veliké oči, červenou pusku a velké trčící uši. Nemá nos. Má dvě ruce se čtyřmi prsty a dvě nohy se zelenými botami.

Rudla je strašidlo. Žije po celých Předměřicích. Většinou přespává v cukrovaru. Spí hlavně ve dne. V noci se lidem vplíží do domova. Trápí domácí zvířata. Všude rozhází odpadky. Rád se dívá na televizi nebo hraje videohry. Často se schází s jinými skřítky, nejraději však se svou Rudlicí.

Martin Koutník

Dominik Polák

Podzimníček

Podzimníček je malý, široký, ale velmi hodný a dobrý skřítek. Na hlavě nosí vysoký, špičatý, brčálově zelený klobouk, pod kterým skrývá rozčuchané šedé vlasy. Pod zelenohnědýma výraznýma očima vystupuje z obličeje dlouhatánský nos. Jeho suché rty se často kroutí do šibalského úsměvu. Šaty má ušité z různobarevných listů a botky slepené ze semínek šišek. Společně se svou ženou žije v koruně vysokého stromu v předměřickém parku.

Živí se hmyzem, který poškozují stromy. Jeho dědičnou živností je podzimní obarvování a potom shazování listů ze stromů. To se může se svou paletou vyřádit. Namíchá tolik barev, kolik si jen umíte představit. Všechny stromy se těší, jak jim budou nové šaty slušet.

Je však velmi nepravděpodobné, že byste ho zahlédli, protože je plachý a lidem se vyhýbá.

Petra Horáková

Eliška Schejbalová

Podzimníček

Tento skřítek se jmenuje Podzimníček. Nosí špičatý zelený klobouk na kulaté hlavě porostlé šedivými vlasy. Kabátek má ušitý ze spadanych barevných listů. Žije podél Labe, většinou v křoví. Občas vyleze na strom a podívá se, co se kde děje. Skoro celý rok prospí, jen na podzim vylézá ven, proto dostal jméno Podzimníček. Právě na podzim sbírá různé plody pro lesní zvířátka na zimu. Je ochráncem lesů, rostlin, zvířat i ptáků. Les udržuje v čistotě. Pomáhá i lidem na zahrádkách. Hlídá jejich úrodu a na cestách a pěšinkách shrabává spadané listí.

Když nemá co dělat, rád navštíví své kamarády, jiné skřítky.

Ondřej Šlapák

Smítko

Skřítek, kterého budu popisovat, bydlí na zelené, rozkvetlé louce nedaleko Předměřic nad Labem. Jmenuje se Smítko. Je malé postavy. Nosí roztrhané kalhoty a záplatované triko, které mu je krátké, takže je vidět veliké břicho. Boty nemá. I když je tlustý, je zdatný. Umí vysoko skákat. Když se vám podaří podívat se mu do tváře, uvidíte modré oči, krátký nos, bílé vlasy a hlavně jeho pusku, ze které slyšíte zvláštní smích.

Dělá kolem sebe nepořádek a má z toho radost. Nejraději se zdržuje v parku na trávníku. Vyzrajete nad

Barbora Křišťanová

ním jedině tehdy, když budete uklízet a bránit mu ve vytváření nepořádku. Potom se Smítko odstěhuje.

Jan Mach

Smrčáček

Skřítek Smrčáček má hlavu jako šišku. Nosí červené botky s rolničkami, zelenou košilku, hnědé kraťásky, zelenou čepičku a z bot mu vykukují pruhované, zelenohnědé ponožky. Má hnědé kudrnaté vlasy, pronikavé oči modré jako pomněnky a stále se usmívá. Bydlí v lesíčku u Labe pod vysokým smrkem vedle starého pařezu. Rád sbírá houby, chodí po lese a cinká rolničkami, aby v tom lese nebylo smutno a ticho, ale aby bylo všude veselo a živo.

Markéta Sokolová

Major Dubohlávek

Skřítek Major Dubohlávek je maličký. Žije v Předměřicích nad Labem v parku u velkého dubu, kde má malý, ale krásný a útulný domeček.

Vypadá jako malý žalud. Je plešatý, a proto nosí hnědou čepičku. Nenosí oblečení, protože se moc často neobjevuje na veřejnosti.

Ale když jde na návštěvu nebo na sněm skřítků, vezme si zelenou košili, hnědou kravatu, hnědé kalhoty a hnědé boty. Jeho pleť je zelená, zelené jsou i oči, nos není ani malý, ani velký a velká pusa se pořád usmívá.

Je moc milý a chytrý. Je také silný. Když fouká vítr a před domem mu zapadá cestička listím a klacíky, všechno posbírá, klacíky rozštípe a v zimě si jimi zatopí v krbu, aby mu bylo hezky teplíčko. Ochraňuje dub, u kterého bydlí. Občas chodí za svými kamarády skřítky. Jeho život je poklidný.

Alice Pospíšilová

Bukálek

V předměřickém parku žije malý skřítek, který se jmenuje Bukálek. Je vysoký tak asi deset centimetrů. Vlasy má černé jako uhlí, oči průzračně modré a růžové rty jsou úzké. Jeho tvář má tvar oválu. Z podvlasů vyčnívají plandavá ušiska. Nosí tričko a kalhoty ušité z listí stromů. Boty jsou vyrobené z ořechových skořápek.

Je neposedný. Nejraději má, když se sejde více skřítků a víl a když si hrají na schovávanou. Přitom si užijí zábavy a moc se nasmějou. Ale jeho nejdůležitější prací je probouzet stromy po zimním spánku. To pak musí běhat od stromu ke stromu a jako veverka skočit na každou větev. Nové a nové pupeny vyrážejí jen díky němu.

Pavčina Hošková

Štěpán Fojtík

Stromovous

Stromovous bydlí v kmenech stromů. Je malý. Šišatá hlava je zarostlá hustými šedivými vlasy. Určitě si všimnete špičatého nosu a dlouhého černého knírku. Na rukách mu roste mech. Na hlavě nosí velký hnědý špičatý klobouk. Obléká si zelené tričko se čtyřlístkem uprostřed a černé kalhoty. Je hodně nápadný tím, že tak malý skřítek si obléká veliké boty.

Je mu přes tisíc let. Je hodný. Nejvíce práce má na jaře, kdy se musí postarat o to, aby po zimě všechny probuzené stromy rozkvetly. Potom zase na podzim, kdy stromy připravuje na dlouhý zimní spánek.

Tomáš Bouček

Josef Bouček

Stromovous

Povím vám o mém hodném skřítkovi Stromovousovi. Se Stromovousem jsme se poprvé potkali, když jsem byl na procházce nedaleko mého bydliště v Předměřicích nad Labem. Šel jsem rozkvetlou jarní přírodou a kochal jsem se její krásou. Když tu najednou slyším slabounký hlásek. „Ahoj,“ říká ten hlásek. Odpověděl jsem překvapeným hlasem: „Dobrý den.“ „Já jsem Stromovous,“ ozval se znovu ten tenoučký hlásek.

Stromovous byl tak malý, že se mi vešel do dlaně. Měl delší šedivé vlasy a oči modré jako jarní zářící modrá obloha. Nos byl špičatý, pod ním knírek černý jako havraní peří a pusa červená jako ta nejzralejší jahoda. Na sobě měl tričko zelené jako listy stromů, v jejichž korunách často pobýval. Tričko zdobil velký čtyřlístek. K tričku pěkně ladily černé kalhoty a hnědé boty.

Stromovous měl nejvíce práce se stromy. Staral se, aby na nich vyrostly krásné zelené listy. Utíral z nich prach, poškozené listy shazoval na zem a nahrazoval je novými čerstvými. Na podzim listy obarvil všemi barvami. Přes zimu dbal, aby větve stromů byly dobře přikryty bílou sněhovou peřinou. Na jaře pak Stromovous svým kouzlem všechny listy znovu probudil a přidal k nim voňavé květy.

Tomáš Suchý

Dubuch

Dubuch je skřítek, který žije už podle názvu na dubech. Je velice tichý, ale neopatrný. Často kvůli jeho nešikovnosti padají na zem žaludy. Není úplně přátelský k lidem.

Je velký asi jako malíček dítěte. Nosí žaludovou čepičku. Nad očima visí velké černé obočí, uši jsou malé a na bradě nosí šedivé vousy, které mu rostou už od narození. Vousy sahají až k nohám. Oblečením je dutý žalud se čtyřmi dírkami na končetiny a jednou dírkou na hlavu. Když spadne z dubu, do dírek se schová. Je starý a netrpělivý. Když nechtěně shodí žalud dolů, rozzlobí se a shodí dolů další žaludy.

Jeho nepřátelé jsou datli, protože neustále ťukají do jeho příbytku. Jeho dům ničí paraziti. Dubuch červotoče zabíjí. Před zimou svoje dveře zalepuje. Slepené zůstanou, dokud se neoteplí. Pokud jeho strom lidé porazí, přestěhuje se do jiného dubu, nebo se přestěhuje na několik dní do podzemí.

Kryštof Halamek

Víla Geisha

Geisha je víla. Je jí 100 let, takže jí právě začíná puberta. Je menšího vzrůstu, štíhlé postavy. Vlasy černé jako eben jsou dlouhé do poloviny zad. Nos má malý, barva očí je černá a rty jsou plné a rudé. Její hlas zní jako tisíce malých zvonků. Ráda nosí černé kimono s červenými obrysy květů. Je křehká a jemná, má dobré srdce. Miluje japonskou kulturu.

Bydlí na různých místech. Nejraději má zahrady, kde roste hodně květů a stromů. Někde se zabydlí na dva dny, jinde na celý týden. Sází tu nové a nové květiny. Nejraději má rudé růže. Stará se také o všechny stromy. Jejím oblíbeným stromem je třešeň. V zimě se schová do dutiny stromu.

Svoji práci přímo zbožňuje. Pokud budete mít štěstí, zahlédnete jen její dlouhé černé vlasy.

Kateřina Horáková – Sendražice

Saša Jeremeyová

Geisha

Jednou jsem potkala dívku jménem Geisha. Byla zajímavá a tajuplná, vyzařovala z ní vznešenost a krása. Její tělo bylo malinkaté a křehounké, vypadala jako porcelánová panenka. Ona nechodila, ale přímo tančila, jako kdyby se až vznášela. Měla dlouhé hebké vlasy černé jak havraní pírka, obličej jemně zaoblený s baculatými tvářičkami, červenými, jako kdyby se na nich odrážely červánky. Rtíky měla plné a zbarvené doruda. Na sobě nosila černé kimono se vzorem krvavých růží. Pamatuji se na to, že ráda chodívala bosa.

Žila v nedalekém parčíku, kde brala ztraceným lidem duše, ale přesto byla milá a hodná. Naposledy jsem ji spatřila před několika lety, ale na ten den si pamatuji dodnes. Chovala se zvláště. Její pokožka bývala kdysi krásná, ale teď byla průsvitná, rtíky dříve zbarvené doruda byly bílé až namodralé a lesklé oči dříve plné života teď byly vyhaslé, unavené. Další den už nepřišla, nebyla tam žádná známka o jejím pobytu. Chodívala jsem tam a stále chodím každý den, ale nikdy jsem ji už nezahlédla.

Iva Boháčová

Potuláček

Skřítek jménem Potuláček je malý, špinavý a velmi lstivý. Na jeho hranaté hlavě vynikají tyrkysově zářící oči. Pod hustými vousy má schované velké plné rty a nad nimi je malý kulatý nos. Na hlavě nosí výraznou červenou čepici s velkou bambulí. Pod ní vykukují krátké černé kudrnaté vlasy. Na sebe si obléká roztrhané tričko a špinavé zelené kalhoty.

Potuláček nemá stálé bydliště. Toulá se jen tak Předměřicemi a nic pořádného nedělá. Spíše sem tam přiškodí. Někdy rozhází smetí po ulici, jindy nanosí listí a klacíky na cestu v parku, nebo vlezle někomu do batohu a něco ukradne. Nemá žádné kamarády.

Andrea Hovadová

Potuláček

Potuláček je skřítek, který se pořád potuluje po světě. Většinou spí v trávě. Je vyšší postavy. Nosí růžové tričko a zelené kalhoty. Na hlavě nemá moc vlasů. Většinu jich zakrývá červená čepice, která je vztyčena vzhůru. Na nohách má černé boty, které mu všichni skřítki, které zná, zavidí. Rád pomáhá lidem. Opravuje jejich rozbité věci, uklízí tam, kde zanechají po sobě nepořádek. Občas se někde zdrží déle. Když pak jde dál, nechá na místě nějaký dárek. Říká se, že kdo Potuláčka uvidí, bude mít v životě štěstí.

Iveta Hochmanová

Skřítek Sion

Skřítek Sion je malý, štíhlý a chytrý. Má modré oči, červené vlasy, úzký obličej a velké uši. Na sobě nosí hnědé tričko s nápisem Zone curve 3.0, i černé kraťásky nesou nápis Zone curve 3.0, na levé ruce má hnědobílé potítka se stejným nápisem a tento nápis se objevuje i na hnědobílé čelence. Sion se opírá o nejnovější typ hole Zone curve 3.0.

Bydlí ve skromné chatičce na kraji nedělišťského lesa. Hned vedle má malý obchůdek s holemi a oblečením ZONE. Dříve pracoval jako správce levé části lesa a jako lesní dělník. Sbíral odpadky, probouzel houby, rostliny chránil před mrazem.

Spatřit ho může jen ten, kdo jde po lese a bez zaváhání uklidí nějaký zahozený papírek nebo jiný nepořádek. Sion se před ním objeví a odmění ho.

Jakub Špaček

Florbalový skřítek

Tento skřítek je tlustý, kulatý a vypadá jako florbalový míček. Proto se také jmenuje Florbalový skřítek. Skřítek se objeví na hřišti, jak nastoupí hráči Tatranu Střešovice proti FBC Hradci Králové. Skřítek počká, až se hráči pozdraví. Rozhodčí vezme skřítku a položí ho na půlící čáru. Skřítek fandí FBC HK, takže je jasné, že vyhraje. Míček dostal Gregy a vystřelil. Dal krásný góóól. Tatran neví, jak hrát dále. Zápas končí vítězstvím FBC HK 2:0.

Skřítek jde domů. Nají se a jde spát. Zdá se mu, jak hraje na MS ve Finsku.

Jakub Merxbauer

Skřítek Údržbář

Skřítek Údržbář žije v předměřickém parku na střeše altánku, odkud hlídá, aby se tu něco nerozbilo. Vše kontroluje a dbá, aby altánek, houpačky i průlezky byly bezpečné. Když se povolí třeba nějaký šroubek, skřítek ho hned v noci utáhne. Park i dětské hřiště udržuje i v čistotě.

Nosí zelené kalhoty a na nohách má obuté hnědé dřeváky, které si vyřezává z větvíček. Triko je černé, aby nebyl ve tmě vidět. Hlavu pokrývají černé vlasy. Zelené oči svítí. Uši má velké, aby slyšel, jestli někdo nejde do parku něco ničit.

Vojtěch Zemek

Skřítek Áviáček

Na elektrárně na břehu řeky Labe žije skřítek Áviáček. Je to stařík o holi, ale i přes to je čilý jako zamlada. Když okolo Labe někdo běží a už nemá sílu, skřítek vezme hůlku, mávne jí a hned je sportovec plný energie a běží, co mu nohy stačí.

Skřítek má modré oči, úzké čelo, dlouhý nos. Vlasy jsou hnědé. Rád chodí ve své zelené bundě a hnědých botech.

Skřítek rád běhá a plave. Když má na něco chuť nebo když má hlad, něco si vykouzlí, ale nevadí mu ani listy, větévky, voda či malé kamínky, po kterých mu je ale těžko. Na zdejší bezdomovce křičí a otravuje je.

Je to můj kamarád. Spatřit ho totiž může jen ten, o kterém skřítek ví, že je to opravdový kamarád.

Martin Sokol

Vymetač

„Ahoj, já jsem skřítek Vymetač!“

Tento skřítek rád hraje lesní pokr, navštěvuje bar v kmenu starého stromu a nevyhýbá se dalším, zejména nočním aktivitám. Přistěhoval se z USA i s širokou rodinou. Všichni žijí v místním cukrovaru a přivydělávají si brigádou v cukrárně. Rád také navštěvuje obchod s textilem a obuví, protože mu v mládí narostla velice dlouhá noha.

Postavou se vymyká všem skřítkům v širokém okolí. Je urostlý a především vysoký. Jeho roztomilý obličejík zdobí velká zelená očka a plné rty. Pusku má užvaněnou. Skřítek Vymetač nosí nejraději černé sako a černé kalhoty. Připadá si v tomto obleku velice kultivovaný. Často nosí klobouk. Ostatní skřítky říkají, že Vymetač je docela zvláštní a lakomý, ale že je s ním zábava a nikdy se s ním nenudí.

Barbora Šmardová

Vymetač

Malý skřítek jménem Vymetač žije ve vesničce Předměřice nad Labem. Tento skřítek má krásné, velké, svítivě zelené oči. Roztomilý nos je docela nevýrazný na jeho oválném obličejí. Červené rty, které jsou na rozdíl od nosu výrazné, září krásným úsměvem. Na Vymetačově hlavě sedí vysoký černý klobouk, který je podobný tomu, co nosí pan Tau. Černobílý kabátek je velice elegantní a černé kalhoty se k němu vyloženě hodí. Ale náš skřítek je něčím zvláštní. Víte čím? Jedna jeho noha je kratší. Měl totiž nehodu, když jednou uklízel v parku. V tom parku žil zlý obr Sekáč, který mu nohu prostě usekl.

Vymetač sídlí v Předměřicích proto, aby udržoval ve vesničce pořádek. Zaměřuje se především na park, kde lidé po sobě nechávají nejvíce odpadků a nepořádku. Když se v parku procházím a je tam uklizeno, vím, že tu byl Vymetač.

Andrea Krejčíková

Vymetač

Vymetač byl napůl vodník. Napovídá o tom jeho zelený obličej. V rybníkách pomáhal čistit zakalenou vodu nebo si třeba jen tak povídal s rybami. Jeho oblíbené místo bylo pod vrbou vedle rybníka, kam si vždycky rád chodil odpočinout.

Dříve byl Vymetač i kominíkem. Nosí totiž černý kabátek zašpiněný od sazí. Jenže jednoho dne spadl z komína, zlomil si nohu a od té doby začal kulhat. Nemohl se s tím smířit. Byl protivný, nikoho neměl rád. Vymetal různá místa a zanechával tam velký nepořádek nebo rozhazoval odpadky. Už se na to nemohl dívat jeho kamarád Roupá. Řekl si, že musí Vymetače změnit, aby byl takový jako dříve.

Řekl mu: „Máš sice jednu nohu kratší než druhou, ale to přeci vůbec nevadí. Chodit se s tím dá, lidé se ti neposmívají. Udělej z toho svou přednost a ukaž, že i s jednou kratší nohou dokážeš nadělat spoustu práce. Začni zase vymetat komíny. Lidé si stěžují, že jim špatně hoří v kamnech.“

Vymetač si vzal jeho slova k srdci. A opravdu, za týden už vymetal komíny, ale i posedával u rybníka a povídal si s rybami. Tam, kde dříve za sebou nechával nepořádek, zářilo vše čistotou.

Veronika Ludvíková

Víla Vodněnka

Víla Vodněnka má krásné modré dlouhé vlásy, které vlají a proměňují se jako vlnky na vodě. Křehké tělo pokrývají světle modré až bílé šaty. Její oči září jako průzračně modrá čistá voda. Hladký obličej dotvářejí namodralá líčka. Vždy, když se rozesměje, celá září a třpytí se jako slunce, které se odráží na hladině vody. Je milá a hodná, nikdy nikomu neublíží.

Víla Vodněnka bydlí v malém potůčku u lesa. Každý den, když se setmí, přicházejí se srnky napít z jejího potůčka nebo z nedaleké studánky. Její voda je totiž křišťálově čistá, protože Vodněnka ji denně čistí.

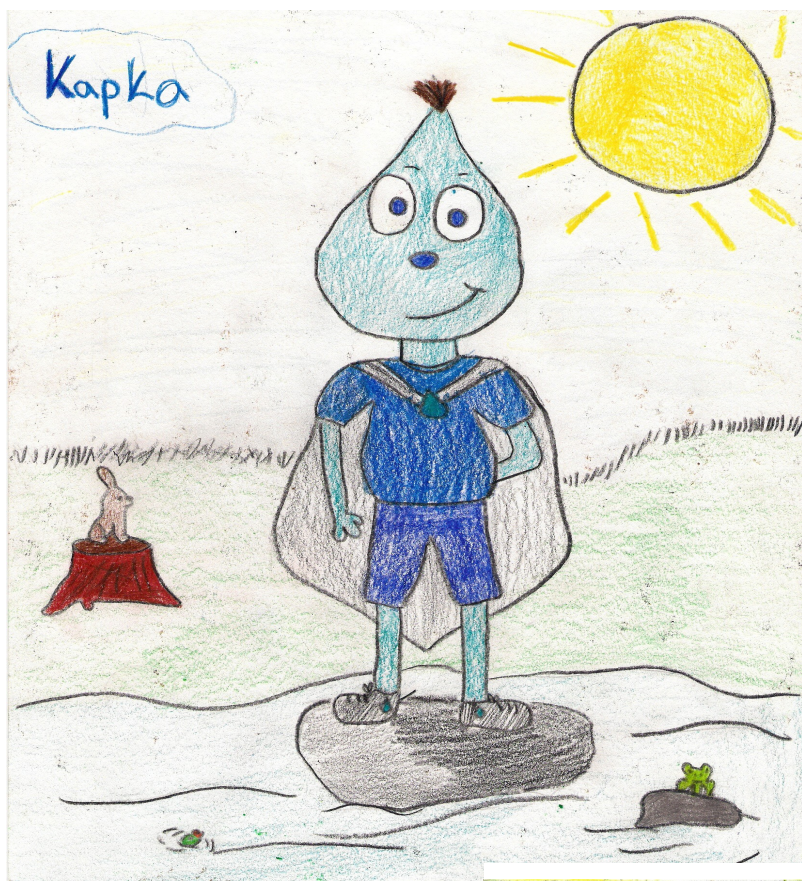
Tereza Šubrtová

Kapka

Kapka je vodní skřítek. Bydlí u velikého dubu na břehu řeky Labe. Nosí modrý plášť, modré kalhoty i modré tričko. Má krátké, dohněda zbarvené vlasy.

Celý den se stará o to, aby voda v řece byla čistá, průzračná. Nemá ráda nepořádek. Když někdo něco hodí do vody, slyší šum a šplouchání vody. Hned vyběhne ven a nepořádek odstraňuje. Miluje, když se po Labi prohánějí vlnky. Dohlíží na ryby, žabky a vše živé ve vodě, ráno je probouzí, čechrá jim vodu. Stará se i o okolí svého bydliště na břehu řeky.

Lucie Vrkoslavová

Martina Grösserová

Barbora Křišťanová

Kapka

Žila byla jedna kapka, která si říkala Kapka. Její hlava vypadala jako dešťová kapka. Ještě aby tak nevypadala, když je to královna všech dešťových kapek. Na špičce hlavy měla krátké hnědé vlasy. Mezi velkýma černýma očima je nos jako knoflíček. Červená pusa se stále směje.

Kapka nosí tmavě modré triko, světle modré kraťasy a krásný modrý plášť, který je u krku sepnutý vzácnou dešťovou kapkou. Stejně kapičky lemují i spodní okraj jejího pláště.

Kapka bydlí ve starém dubu u Písáku. Vchází se k ní červenými dveřmi. Na modré ceduli na dveřích je nápis Kapka. Je mírumilovná. Celý den se zdržuje u řeky. Hraje si tu se žábami a někdy i s rybami. Když si nemá s kým hrát, je smutná. A když je smutná, začne pršet. Na zem se začnou snášet drobné, trpytivé kapičky deště.

David Jaki

Mostík

Jmenuje se Mostík. Je malý a zelený. Má velmi dlouhé úzké ruce, protože jimi čistí vodu. Kudrnaté vlasy jsou zelené. Jeho obličej je nažloutlý, v něm vidíme velké šikmé oči a malý široký nos. Ústa jsou také široká, protože si celý den stále mluví pro sebe. Na sobě nosí zelený kabát a kalhoty stejné barvy. Někdy si obléká vestu z vodních řas.

Všichni příbuzní mu říkají, že je divný a že by se měl občas uklidnit. Někdy se s ním nedá vydržet, protože je vzteklý. Všechny lidi odhání z okolí svého bydliště. Má s nimi totiž špatnou zkušenost. Často řeku a její okolí znečišťují a to mu vadí.

Mostík bydlí kousek od vody pod mostem na kraji Předměřic u vodní elektrárny. Domek má ukrytý v pařezu starého dubu. Jeho práce je tu však velmi užitečná. Mnoho let čistí řeku od chemického i jiného odpadu, který do řeky hází nečistotní obyvatelé vesnice. Také udržuje hladinu řeky stále na stejném místě, aby nebyly povodně.

Lukáš Danihelka a David Vyleťal

Lukáš Danihelka

Skřítek Mostík

Malý zelený klobouk se čtyřlístkem na kraji nosí na hlavě pokryté zelenými vlasy. Uši jsou malé. Nad velkýma kulatýma očima vidíme velké obočí, mezi očima sedí také velký kulatý nos. V usmívající se puse drží malou žlutou dýmku. Je nažloutlé pleti.

Mostík žije u mostu v Předměřicích nad Labem. Stará se o ryby a pomáhá jim. Stará se také o řeku, kontroluje, aby nebyla znečištěná. Když jde spát, vyleze si na nejbližší strom, většinou vrbu, kde se uvelebí. Spát chodí brzy, protože ví, že další den ho čeká zase mnoho práce u vody.

Jakub Medaš

Moje víla

Moje víla se jmenuje Melisa. Bydlí v zátocině pod vymletým břehem na řece Labi, které protéká Předměřicemi. Na první pohled vypadá jako každá jiná víla. Hlavu pokrývají dlouhé bílé zářivé vlasy dopadající až na ramena. Obličej dotváří kulatý nosík, tyrkysové oči, malá, ale plná ústa. Na krku nosí náhrdelník, ze kterého tryská pramen vody. Dlouhé modré šaty splývají až na zem.

Voda, ve které Melisa bydlí, je kouzelná. Toho, kdo se jí napije, opustí všechny nemoci.

Víla Melisa pomáhá lidem v nouzi. Když má někdo trápení, běží k řece. Na papír napíše, co ho trápí, a hodí ho do vody. Při úplňku víla lístečky sebere a postará se o to, aby nikdo nezůstal bez pomoci.

Denisa Wolfová

Barbora Barešová

Jahodníček malý

Vybrala jsem si malého skřítku, který se jmenuje Jahodníček malý. Tento skřítek se vyskytuje především v lesích, ale také je často vidět na zahrádkách. Jeho domovem jsou jahodové keřičky.

Jeho postava je křehká. Na hlavě šišaté jako borovicová šiška vyrůstají hnědé rozcuchané vlásky. Jeho oči jsou modré jako lístky chrpy. Malý červený nos sedí mezi pihovatými tvářemi, uši má velké. Pleť má Jahodníček nazelenalou jako mladá jarní tráva.

Nosí především jen jednu zelenou potrhanou košilku. Je plachý a málokdy se někomu ukáže. A když, tak jen hodným a poctivým lidem.

Pomáhá lesním zvířátkům nebo zvířátkům, která žijí v zahradách. Třeba jim vytahuje z kopýtek ostružinové trny. Léčí je pomocí jitrocelových lístků.

Tereza Skořepová

Jahodníček malý

Jahodníček malý má tyrkysovobéžovou pleť. Na hlavě nosí hnědou čepici, pod kterou jsou vidět pramínky zrzavých vlasů. Nejnápadnější jsou na něm velké odstáté uši. Na obličeji zpozorujeme milý úsměv, malinký červený nos a zářivě modré oči. Nosí dlouhou otrhanou košili v barvě trávy. Nechodí ovšem v botech jako ostatní skřítkové, nechodí ani bos jako víly, ale má proužkované růžovozelené ponožky, které vypadají stále jako nové.

Jeho hlavním úkolem je starat se o jahůdky v předměřických zahrádkách. Denně jim nosí vodu a odhání od nich škůdce. Problém je, že nesnáší velké jahody, nestará se o ně a nechává je shnít. Proto v Předměřicích rostou jen malé jahody a lidé mu říkají Jahodníček malý.

Lýdie Hynková

Adéla Hanušová

Jahodníček Malý

Jahodníček Malý je synem Jahodníka a Jahodnice Malých. Jeho kůže je zelená, to proto, aby splýval se svým okolím a nebyl nikým viděn. Na jeho hlavě je několik výrazných rysů. Předně jsou to veliké uši, aby mohl naslouchat, co jahodníky potřebují. Pusu má červenou od toho, jak jí jahody. Nos je také červený, protože mu je pořád zima. Pomněnkové oči jsou velice pronikavé. Jak už to u skřítků bývá, moc o sebe nedbají a mají rozčepýřené vlasy, stejně jako Jahodníček. Oblečení moc nestřídá, stále nosí zelený roztrhaný kabátek.

Jahodníček žije všude tam, kde rostou jahodníky, tedy u lidských stavení, v zahrádkách, ale i v lesích či na pasekách. V létě se stará o jahody. Chrání je před různými škůdci a dodává jim vláhu. Jahody jsou mu za to velmi vděčné.

Jahodníček je neviditelný a dbá o to, aby ho nikdo nikdy neviděl. Tak se o to ani nesnažte.

Jan Němec

Růžička

Její jméno je Růžička. Bydlí v parku. Je malinká a hubená. Krásné vlasy, dlouhé až na zem, jsou blond s růžovými melíry. Ve vlasech nosí růže. V očích má malinké růžičky, nos jako knoflíček a ústa červená jako jahody. Bílé šaty s dlouhými, na konci rozšířenými rukávy, zdobí růžičky a růžové krajky. Chodí bosa. Moc ráda chodí na procházky s přítelem Hokym. Nejraději ze všech květin má růže, a když jí Hoky občas nějaké přinese, září štěstím. Jednou by si chtěla Hokyho vzít.

Markéta Kotonová

Večerní skřítek

Ahoj, děti!

Jmenuji se Dědeček Večerníček – večerní skřítek. Kdybyste mě viděly, určitě by vás na mně zaujaly veliké hnědé boty a slaměný klobouk. Postavu mám velikou a mohutnou. Obličej je sice už vrásčitý, ale přesto stále pěkný. Mám modré oči a tenké černé obočí. Pod očima vykukuje velký nos, pod kterým rostou bílé vousy. Vlasy mám také bílé, vždyť je mi už skoro devět set let. Na sobě nosím chundelatou vestu, modrou košili a hnědé kalhoty.

Bydlím v lese v dřevěné chaloupce, kde mám i svou malou zahrádku. Rád se procházím v lese a mlsám borůvky, maliny, jahody. Sbírám houby a voňavé lesní byliny. Přes den hodně spím, abych byl odpočínutý na mou důležitou práci. Večer totiž chodím na nejvyšší kopce rozsvěcovat hvězdičky svou lucernou a přitom je rovnám do různých tvarů a skupin podle velikosti. Večer pak, vy děti, můžete na obloze vidět třeba Velký vůz, Mléčnou dráhu, Střelce nebo některá zvířata, Lva, Býka či bájného Pegase.

Tomáš Wolf

Michal Gaj

Noemi Ludvíková

Obec Předměřice nad Labem se rozkládá asi šest kilometrů severně od centra okresního města Hradce Králové. První písemná zmínka o obci pochází z roku 1397. Předměřicemi n. L. protéká řeka Labe, na jehož toku je zajímavá stavba vodní elektrárny. V současné době zde žije 1830 obyvatel. Děti tu mohou navštěvovat mateřskou školu i základní školu. Pro využití volného času je v obci k dispozici sportovní hala a hřiště. Občanům slouží pošta, obecní knihovna. Za Labem se rozprostírá bývalý pískník, který lze využít ke koupání. Z Hradce Králové do Předměřic n. L. je možné cestovat vlakem či autobusem MHD.

Sborník uspořádaly: Mgr. Petra Lukešová, Mgr. Jana Kopřivová
Práce dětí vznikly pod vedením Mgr. Jany Kopřivové, Mgr. Pavly Tomíčkové,
Romany Pasulyové

Foto: www.turistika.cz
predmerice.cz

Tisk: ALKAPress – digitální tiskárna, Hradec Králové

